

[Kjeldgaard Iversen.]

under henvisning til hr. Madsens høje alder. Jeg ved godt, at denne begrundelse ikke er anvendt, men det må vel være den eneste begrundelse. En mand må da endelig have lov til at drive sit erhverv, selvom han er over 70 år. Og henvisningen til, at der var utroligt snavset, og til varelagerets tvivlsomme værdi kan heller ikke gælde. Det må dog være en mands ret at leve i rod, hvis det passer ham, og henvisningen til varelagerets værdi kan heller ikke holde, nu da det ved politiets foranstaltning er solgt ved offentlig auktion for 2 000 kr., selv efter den behandling, det har fået. Først stuver fogeden og hans hjælpere det sammen, så oprydning umuliggøres; derefter bliver det hele smidt på gaden af fogeden og politiet for så at blive opbevaret under dårlige forhold i en garage et halvt år; ved auktionen var det næppe sorteret eller på anden måde bragt i salgklar stand, og dog indbringer et tekstillager samt nogle få maskiner ialt 2 000 kr.

Efter det, jeg har fået oplyst af Madsen og flere andre, har Madsen drevet sin forretning, så længe det overhovedet kunne lade sig gøre for myndighederne, selv om det måske var under beskedne former. Kendsgerningen er dog den, at Madsen har haft en årlig indtægt af forretningen, som han kunne leve af; for et par år siden betalte han således ca. 2 000 kr. alene i kommuneskat. Det er ligeledes en kendsgerning, at han aldrig har modtaget en eneste øre fra det offentlige som hjælp. Dette viser også, at han har haft en ikke helt ringe indtægt at leve af. Madsen er i det hele taget en mand af den gamle type, som sætter en ære i at klare sig selv og betragter dette både som en pligt og som en ret, og det er ikke uforståeligt, at han betragter myndighedernes indgriben som uberettiget.

Det er da også følelsen af, at der er begået et overgreb, der får Madsen til at søge sagen genoptaget ved landsretten. Da landsretten afviser dette, men henviser ham til at søge appel til Højesteret, er det så ligetil, at han søger justitsministeriet om tilladelse her til. For at være sikker på at opnå tilladelsen, vil Madsen søge audiens hos kongen, men da denne skal rejse til Grønland, henvises han til justitsministeren, som, såvidt jeg ved, personlig tog imod ham og gav ham de bedste forhåbninger om, at appellen ville blive bevilget. Den 10. juni modtager

Madsen imidlertid følgende skrivelse, som ministeren forøvrigt har citeret det væsentlige af, men jeg finder grund til at citere den endnu en gang. Der står som afslutning i skrivelsen:

„Foranlediget heraf skal man meddele, at det ansøgte ikke kan bevilges, da der efter justitsministeriets mening ikke er udsigt til, at den afsagte dom vil blive ændret ved indbringelse for Højesteret, og da sagen ikke skønnes at have almindelig interesse eller videregående betydelige følger for Dem.“

Afslagets begrundelse er altså for det første, at der efter justitsministeriets mening ikke er udsigt til, at den afsagte dom bliver ændret ved Højesteret. Det er vistnok den begrundelse, ministeriet almindeligvis anvender overfor folk, der søger fri proces; men her er udtrykkeligt fremhævet, at der ikke søges om fri proces. Madsen ønsker ikke at få noget fra det offentlige; han har råd til selv at føre den proces, der skulle føres. Jeg ved ikke, om man fra administrationen kan anvende dette skøn til at begrunde et afslag. Det må dog være domstolene, der skal tage stilling til, om sagen får et andet udfald.

Den anden begrundelse synes mere interessant: sagen skønnes ikke at have almindelig interesse. Nu siger den højtærede minister selv, at sagen har vist ikke fortilfælde. Må jeg forstå det sådan — jeg vil spørge den højtærede justitsminister direkte —: *Har* sagen her fortilfælde? Har § 150 nogensinde før givet anledning til en dom af denne art? Hvis der ingen fortilfælde er, må jeg anse sagen for at være af principiel karakter og derfor også for at have almindelig interesse. Det er da ganske afgjort, at enhver husejer, som forøvrigt enhver lejer og boligløs, har den samme opfattelse af den principielle interesse ved sagens afgørelse. Men uanset fra hvilket synspunkt man ser sagen, synes den i hvert fald at have almindelig interesse, da afgørelsen jo i høj grad antaster husejeres ejendomsret og dispositionsret. Det er ganske rigtigt, at husejeres rettigheder er stærkt begrænsede, men det kunne dog have nogen almindelig interesse at få opklaret, hvor grænsen går.

Den tredje og sidste begrundelse justitsministeren bruger, er nærmest latterlig og i hvert fald ganske uforståelig: sagens afgørelse har ikke videregående betydelige følger for Madsen. Hvis det nu havde været en